

לייצר מעילי-גשם – זה כל פעם להסתכל על השמיים. אם אין גשם – אז אין עונה! אבל –

סמל למעמד ויוקרה. בתים שאינך יכול להיכנס אליהם לפני שעברת את אישורו של השוער בפתח, בתים בעלי אולם-כניסה מרווח, כריכת-שחיה ומיסעדה. הם אינם דומים כלל לבתים שבהם התגוררה מישפחת גוטליב כאשר הגיעה לארץ.

גוטליב צוחקת, כשהיא נשאלת על ביתה הראשון בישראל: "כעת אני גרה במיגדל-דוד. אבל כשבאנו לארץ לא היה לנו כסף. בגנואה אמרו לנו שאקורדיון הולך טוב בארץ-ישראל. יש לו ביקוש בקיבוצים. מכרתי שני מעילי מינק וקניתי אקורדיון."

"מהאונייה נשלחנו למערכת בארץ-עקב. כל הדרך, מחיפה, היו חולות וקטטוסים. חשבנו – מה זה? כל הארץ ככה? זה מידבר! ובלילה, כמעברה, שמענו את השאקאלים ולא ראינו אף בן-אדם."

"באנו עם 13 מיוודות. הורירו אותנו עם המיוודות, ליד המעברה, ואנחנו מחכים. מחכים, ואף אחד לא בא. היו שם אוהלים, ובעלי נכנס לראות מה זה. לא היה שם אף אחד, אז הוא סידר לנו פינה יפה, שיהיה איפה לישון. למחרת, עמרנו

ארצה, בשנת 1949, מהונגריה. הם ניצלו מירי הנאצים, כשהם מחופשים לנוצרים, גוררים את בנותיהם הצעירות ממקום למקום. לפני המלחמה היה לארמין גוטליב בית-חרושת למעילי-גשם. לאה גוטליב, שהיתה אז כלה צעירה, נלוותה אל בעלה לכל מקום: "אהבתי אותו מאוד והלכתי איתו לכל מקום, גם כשהלך לקנות ברים. כך התחלתי להרגיש את הברים ואת הצבע. כבית-החרושת הסתכלתי על הגורנים, וכך נכנסתי לענף הטקסטיל."

אחרי המלחמה עברו לצ'כיה, התכוונו להגר לאמריקה, אך הכסף נגמר, הוויזה האמריקאית כוששה והגוטליבים התחילו לייצר בגדי-ילדות בקונפציה.

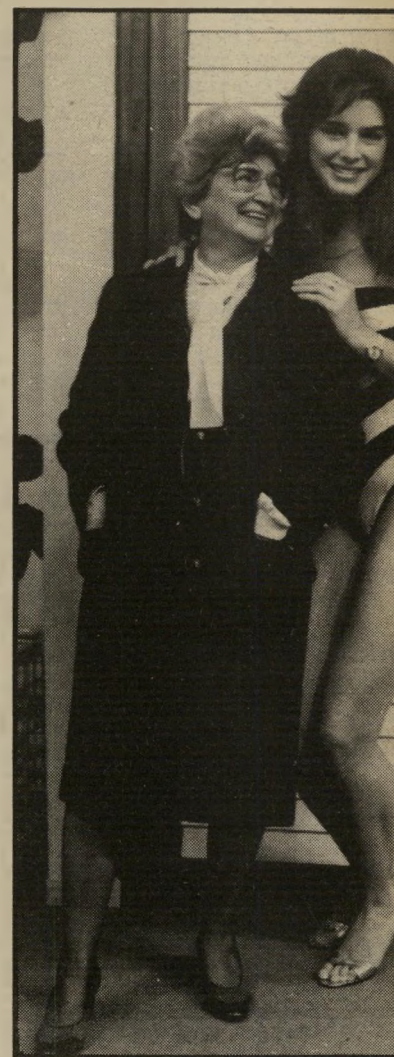
"שנתיים עבדנו וחסכנו כסף. אחרי השנתיים נותרנו בלי גרוש." הכסף הצ'כי איבר מהערך שלו, כמו מה שקורה עכשיו בארץ.

"אני ממישפחה מאוד מתבוללת, לא שמעתי אף פעם על פלסטין, אף פעם לא שמעתי על הציוניסטים. בצ'כיה שמענו שיש ישראל, יש מולדת. חשבנו נבוא לישראל, למה לנסוע לאמריקה? היינו במישלוח האחרון שיכול היה

"זה אני!" לאה גוטליב, האשה שהעלתה את בגדי-הים הישראלי על המפה. ומגלגלת מחזור ענק.

בגדי-ים הולר תמיד

ירכיים ברוק שילדס (ליד גוטליב), בעלת הירכיים הרחבות. קיבלה, בכל זאת, 10 אלפים דולר ליום.

מ היאות-הכפיים בקולג' האופנה פארסון, בשררה השביעית של ניו-יורק, החרישו אוזניים. מאה כתבי העיתונות באולם קמו על רגליהם. צעקו בקול רם "בראבו!" "בראבו!" קניינים מרישות-האופנה בלומברג נדייל, סאקס פיפת-אבנו, נימך-מרקוס, צרחו במלוא גרונם. הרומנציות על הכמה, בכגריים לבנים, צחורים ככרבורים, כרעו כרך והכל נשאו עיניהם אל אשה קטנה, אפורת-שיערה, שעמדה מצטנעת בירכתי הבימה.

לאה גוטליב לא חלמה, כאשר היתה רכונה על מכונת-התפירה שלה בג'בלייה היפואית, שיבוא יום ועולם-האופנה הניו-יורקי יריע לה. שם, בג'בלייה, כאשר תפרה את מעילי-הגשם הראשון ובעלה נסע למכור אותו בתל-אביב, היא חשבה רק על שכרה-הירדה שצריך לשלם ועל האוכל, שבו צריך להאכיל את שתי בנותיה, מרים ויהודית.

אבל עכשיו, בניו-יורק של 1983, לא חסכו מדורי-האופנה של העיתונות מילים, כדי לשבח את יצירותיה של גוטליב. כתבי-האופנה של הניו-יורק טיימס אף שלח לה ז'רפחים עם הקדשה: "את הגדולה מכולן" הסיבה המיידית להתפעלות: הצגת הקולקציה לשנת 1984, שבה הצליחה גוטליב, שוב, להדהים בטיגנון נועז, חרשני ומרענן.

כמו תמיד, היו לצירה בעלה ארמין נעים-ההליכות ובנותיה, מרים, המנהלת את מישריה חברת הגוטליבים, גוטקס, בניו-יורק ויהודית, מעצבת אופנה.

אקורדיאון תמורת מינק

ד יום, גוטקס" הוא ששידבר בעולם-האופנה. 700 עובדים בארץ, יצוא ל-62 ארצות מחזור של 12 מיליון דולר. הכל התחיל כאשר לאה וארמין גוטליב עלו

הוא והיא הזוג שהצליח: ארמין גוטליב, יצרן מעילי-הגשם שעשה הסבה לביגדי-ים, ואשתו לאה, ליד קו-הייצור במפעל גוטקס בתל-אביב. השם הוא צירוף-מילים של שם הבעלים (גוטליב) והעיסוק היסודי שלהם (טקסטיל).

לצאת באופן חופשי מצ'כיה. לקחנו את אמא שלי ואת הילדות הקטנות ונסענו לנאפולי." לאה גוטליב מספרת את סיפורה, כשהיא ישונה בכורסה המרווחת ברירתה שבמיגדל-דוד וידך כרוחב אורי בתל-אביב, מיגדל-דוד הם

בתור לאוכל. קיבלנו מרגרינה ואני חשבת שזה המאה מסוג יותר משוכח ממה שאני רגילה. המעברה היתה ליד פרדס, ובשכילנו תפוזים זה היה משהו חדש. אף פעם לא אכלנו קורס תפוזים."